స్త్రీహృదయం

సత్యతో పెళ్ళి ఒక తీయటి కలలా జరిగింది వేణుకి. అందరూ "పెళ్ళి కూతురు చాలా బాగుంది" అన్నారు. ఆమె అందం కేవలం శారీరకం కాదు. మానసికం కూడా. ఆ ప్రేమ ఝరిలో మునిగీ, తేలీ పరవశుడయ్యాడు వేణు.

ఆమె ప్రేమ.. సున్నితత్వం.. సహృదయం.. "ఒక స్త్రీ సాహచర్యం యింత బాగుంటుందా!" అనుకున్నాడు.

సంవత్సరం ఎలా గడిచిందో అర్థమయేలోపే నిశాంత్ పుట్టాడు.

జీవితం మరీ అద్భుతంగా తోచసాగింది వేణుకి. వాడిని చూస్తే చాలు తట్టుకోలేనంత ఆనందం కలుగుతుంది అతనికి. తన బిడ్డ అన్న భావం హృదయాన్ని పరవశింపచేస్తుంది.

అయితే అంత ఆనందంలోనూ చిన్న లోపం.

సత్య యిదివరకు వున్నంత ఆనందంగా వుండడం లేదు. ఏదో దిగులు కనిపిస్తోంది ఆమెలో, నిశాంత్ పుట్టాక. ఎపుడూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లూ, బాధపడుతున్నట్లూ కనిపిస్తోంది. కారణం అర్థం కాలేదతనికి.

ఎన్నిసార్లడిగినా "ఏం లేదండీ!" అంటూ నవ్వేస్తోంది కానీ సరైన సమాధానం చెప్పడం లేదు.

ఆరోజు.. ఆదివారం.. వేణు బెడ్ రూంలో కూర్చుని పేపర్ చదువుకుంటున్నాడు. సత్య కళ్ళు తుడుచుకుంటూ వడివడిగా లోపలికి వచ్చింది. అతనిని చూసి ఒక్క క్షణం ఉలిక్కిపడి, మళ్ళీ సర్దుకుని మెల్లగా నడిచి వెళ్ళి మంచంమీద పడుకుంది, కుడిచేయి మడిచి నుదుటిమీద పెట్టుకుని ఆలోచిస్తూ.

కాసేపు మౌనంగా ఆమెనే గమనించాడు వేణు. పేపర్ మడిచి ప్రక్కన పెట్టి, దగ్గరగా వెళ్ళి "ఏమయింది సత్యా!" అన్నాడు.

ఆమె తలత్రిప్పి అతనివైపొకసారి తదేకంగా చూసి పెదవులు విప్పింది. "ఏవండీ! అత్తయ్యగారు నిశాంత్‌ని అస్సలు ప్రేమగా చూడరండీ!" అంది.

వేణు నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. ఆమె ప్రక్కనే కూర్చుని "అదేమిటి సత్యా! ఇంత పెద్ద అనుమానం ఎందుకు వచ్చిందీ నీకసలు! తప్పుకదూ అలా ఆలోచించడం!" అన్నాడు లాలనగా.

ఉక్రోషంగా చూసింది సత్య. "నేను ఆలోచించడం లేదు. చూస్తున్నాను. ప్రతిరోజూ చూస్తున్నాను. ఆవిడ మన పిల్లాడ్ని ఎలా చూస్తోందీ, మీ చెల్లెలి కొడుకుని ఎలా చూస్తోందీ అన్న విషయం నేను ప్రతిరోజూ గమనిస్తున్నాను"

ఆమాటలు యింకా ఆశ్చర్యపరచాయి వేణుని. "అదేమిటి!" అన్నాడు.

"అవును. జానకి కొడుకుని చూసినట్లు మన నిశాంత్‌ని చూడదు ఆవిడ. ఇద్దరూ ఆవిడ మనవళ్ళే కదా! మరి మనోజ్ మీద ఎక్కువ ప్రేమ చూపించడం ఎందుకు! కూతురి కొడుకనేగా!?"

"అది కాదు సత్యా.." అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు వేణు. కానీ ఏం చెప్పాలో అతనికే అర్థం కాలేదు.

తన వైవాహిక జీవితంలో ఏచిన్న సమస్యనీ వూహించలేదు అతను. సత్య, అతని తల్లీ బాగానే వుండేవారు. ఆడపడుచు జానకితో కూడా అప్పటివరకూ ఏమీ గొడవలు లేవు సత్యకి.

జానకి వేణుకంటే మూడేళ్ళు చిన్నది. అతని పెళ్ళికి ఒక వారం ముందే ఆమె పెళ్ళి జరిగింది. అదే వూర్లో, అదే వీధిలో నాలుగిళ్ళ అవతల కాపురం.

జానకికి కూడా ఒక మగపిల్లాడు. భర్త ఆఫీసుకి వెళ్ళగానే పిల్లాడిని తీసుకుని తల్లి దగ్గరకి వచ్చేస్తుంది రోజూ. మళ్ళీ సాయంత్రం అతను వచ్చే టైంకి యింటికి వెళ్తుంది.

"ఇలా అందరూ ఒకచోట వుండడమే సమస్యలకి మూలమేమో!" నిట్టూర్చాడు వేణు. "ఇంతకీ అసలు యిదంతా సత్య అనుమానమేనా! నిజమేమైనా వుందా!"

అతని ఆలోచన పూర్తి కాకముందే బయటనుంచి నిశాంత్ ఏడుపు వినిపించింది. దానితోపాటూ "అమ్మాయ్ సత్యా! వీడు ఏడుస్తున్నాడు చూడు." అన్న తల్లి కేక కూడా వినిపించింది.

వేణు వడివడిగా బయటకి వెళ్ళాడు. అక్కడ.. నిశాంత్ పాకుతూ ఏదో అందుకోబోయినట్లున్నాడు.. కుడిచేతిమీదకి వెల్లకిలా పడిపోయి, లేవడం రాక ఏడుస్తున్నాడు.

తల్లి సోఫాలో కూర్చుని కళ్ళజోడు సవరించుకుంటూ ఏదో పుస్తకం చదువుతోంది.

"ఏం చేస్తోందిరా అది! పిల్లాడు ఏడుస్తుంటే పట్టించుకోకుండా!" అంది వేణుని చూడగానే, ఏమాత్రం తడబాటు లేకుండా.

"పడుకుంది." పిల్లాడ్నెత్తుకుని లోపలికి తీసుకువెళ్తూ జవాబు చెప్పాడు వేణు.

"ఈవేళప్పుడు నిద్రేమిటి? పసిపిల్లాడి సంగతి చూసుకోకుండా! నేనేమో కూర్చుంటే లేవలేనిదాన్ని. వాడు అటూ యిటూ పోతే తేవడం నావల్లనవుతుందా!" వెనుకనుండి తల్లి మాటలు వినిపించినా సమాధానం చెప్పలేదు వేణు.

అంత కూర్చుంటే లేవలేని స్థితిలో తల్లి లేదని అతనికి తెలుసు. ఒకవేళ.. జానకి కొడుకు అలా పడిపోయి వుంటే.. తల్లి తప్పకుండా లేచి వుండేదేనని అనిపించింది అతనికి కూడా.

ముడుచుకుని పడుకున్న సత్య ప్రక్కనే బాబుని పడుకోబెట్టి, ప్రేమగా ఆమె ముంగురులు సవరించాడు.

మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది సత్య. తడితడిగా వున్న ఆమె కనురెప్పలని చూపుడువేలితో సున్నితంగా తాకుతూ, "పిచ్చిపిల్లా! చూడు. ఏదో సిల్లీ విషయం పట్టుకుని ఏడుస్తూ కూర్చున్నావు!" అన్నాడు.

"సిల్లీ విషయమా!" ఛర్రున చూసింది సత్య.

వేణు గతుక్కుమన్నాడు. నిజానికి అతని ఉద్దేశ్యం ఆమాట అనాలని కాదు. "ఏమిటో! ఏదో అనబోయి ఏదో అనేశాడు. ఇపుడెలా!" అతను ఆలోచించేలోపూ సత్య మాటలు వినిపించాయి.

"సిల్లీ విషయం పట్టుకుని ఆలోచించడం అంటారేమిటి! నేనేమీ తల బ్రద్దలు కొట్టుకుని ఆలోచించలేదు. కాస్త బాధ పడ్డానంతే. మీరు ఎపుడూ చూడరు కాబట్టి మీకు తెలీదు. చూస్తే మీరూ బాధపడతారు."

"నిజమేలే" వెంటనే ఒప్పుకున్నాడు వేణు.

"ఇందాక మంచినీళ్ళకోసం వంటగదిలోకి వెళ్తూ వీడ్ని ఒక్కక్షణం దివాన్ మీద పడుకోబెట్టాను. దానిమీద రబ్బర్‌షీట్ లేదు. వీడు ఏమైనా చేస్తే పరుపు పాడవుతుంది. కరక్టే. కానీ ఒక్క క్షణంలోనే కొంప మునిగిపోతుందా! నేను వచ్చేసరికి వీడ్ని ఒక్కచేత్తో మొరటుగా లాగి క్రిందికి దింపుతున్నారు అత్తయ్యగారు. ఆవిడ మనవడేగా! వడిలోకి తీసుకోకూడదా! ఆఒక్క నిమిషం ముద్దుగా పట్టుకుని, నేను రాగానే అందించకూడదా! మనోజ్‌ని ఎన్నిసార్లు ఆ సోఫా మీద పడుకోబెట్టదు జానకి! అపుడు అలాగే లాగి పారేస్తున్నారా!"

వేణు మాట్లాడలేదు. మళ్ళీ పేపర్ అందుకుని చదవడానికి ప్రయత్నించాడు. చూపు పేపర్ మీద వున్నా మనసు అక్షరాలమీద నిలవలేదు.

"సాయంత్రం ఎన్ని గంటలకి బయల్దేరాలి!" అంది సత్య.

వేణు తలత్రిప్పి చూశాడు. ఆరోజు అతని మామయ్య కొడుకు పెళ్ళి.

"ఆరుగంటలకి వెళ్దామా!" అన్నాడు.

"ఊఁ. రాత్రికి వచ్చేస్తాంగా!"

"వచ్చేయచ్చు. పదిగంటలకి కదా ముహూర్తం. పదకొండుకల్లా బయల్దేరి వచ్చేయచ్చు."

ఆమాట వినగానే సత్య లేచి బీరువా దగ్గరకి వెళ్ళింది. "పట్టుచీర సెలక్షన్ కాబోలు!" వేణు నవ్వుకున్నాడు.

ఒక పెద్ద హ్యాండ్‌బ్యాగ్ తీసి సర్దడం మొదలుపెట్టింది సత్య. బాబు నిక్కర్లు రెండు. ఒక చిన్న దుప్పటీ, వాడు ఆడుకునే గిలక్కాయ..

వేణు చిన్నగా నిట్టూర్చాడు. "భలేపని చేసింది సత్య. తన ఆలోచనలు నాకు అంటించి, తను హాయిగా పనిచేసుకుంటోంది" అనుకున్నాడు.

అతనికి నిజంగానే చాలా బాధగా వుంది. చెల్లెలి కొడుకు మీద వున్నంత ప్రేమ తల్లికి తన కొడుకు మీద లేదనుకుంటే.. అది భరించలేని విషయంగానే తోస్తోంది.

సాయంత్రం ఆరు కాకముందే వచ్చేశారు జానకీ, ఆమె భర్తా. అందరూ కలిసి పెళ్ళికి బయల్దేరారు.

కాస్త దూరం వెళ్ళగానే జానకి కొడుకు ఏడవడం మొదలుపెట్టాడు. "దాహం వేస్తున్నట్లుంది. మంచినీళ్ళు పట్టు." అంది సత్య.

"అయ్యో! తేలేదు." అంది జానకి.

సత్య తన బ్యాగ్‌లోనుంచి బాటిల్ తీసి అందించింది. "కాచి చల్లార్చిన నీళ్ళు. జాగ్రత్తగా పట్టు."

సత్య మాటలు విన్నదో లేదో కానీ జానకి చాలా నిర్లక్ష్యంగా ఆ సీసాని పిల్లాడికి అందించింది. వాడు చాలా సహజంగా దాన్ని తిరగతిప్పి పట్టుకున్నాడు. నీళ్ళన్నీ నేలపాలయినయ్యి. అడుగున మిగిలిన రెండు చుక్కలూ వాడి దాహం తీర్చాయి.

ఖాళీ బాటిల్ బ్యాగ్‌లో పెట్టుకుంటూ సత్య నిట్టూర్చడాన్ని భయంగా

గమనించాడు వేణు.

"సత్యకి కోపం వచ్చిందా!" అనుకున్నాడు. ఆమె మొహంలో చిరునవ్వు లేకపోవడం అన్న ఊహే భరించలేడు వేణు. ఎందుకైనా మంచిదని ఒక రెండడుగులు ముందు నడవడం మొదలుపెట్టాడు.

పెళ్ళి మండపం చేరగానే ఆ సందడిలో యిక అన్నీ మర్చిపోయాడు.

మంగళసూత్రధారణ అయింది. వధూవరులు తలంబ్రాలు పోసుకుంటూండగా ప్రక్కన అలికిడి అయింది. తలత్రిప్పి చూస్తే సత్య నిలబడివుంది చిరునవ్వుతో.

కుడిచేయి ఆమె భుజం చుట్టూ వేస్తూ "బాబేడీ!" అన్నాడు.

"అక్కడ పడుకోబెట్టాను" అంది సత్య దూరంగా చూస్తూ. అప్రయత్నంగా వేణు కూడా అటు దృష్టి సారించాడు.

అక్కడ.. ఒక చిన్న దుప్పటి మీద బోర్లా పడుకుని అమాయకంగా నిద్రపోతున్న నిశాంత్‌ని మురిపెంగా చూశారు యిద్దరూ ఒక్క క్షణం.

వాళ్ళు మళ్ళీ మండపం వైపు తలత్రిప్పబోతూండగా కనిపించింది ఆ దృశ్యం. వేణు తల్లి మనోజ్‌ని ఎత్తుకుని ముద్దాడుతూ అక్కడికి రావడం. ఇద్దరూ ఊపిరి బిగపట్టి అటువైపు చూశారు.

ఆమె మెల్లగా వచ్చింది. ఒక్క క్షణం నిద్రపోతున్న నిశాంత్‌ని చూసింది. ఆతర్వాత వాడ్ని క్రిందకు తప్పించి, ఆ దుప్పటిమీద మనోజ్‌ని పడుకోబెట్టింది.

"చూశారా!" అంది సత్య ఏడుపు బిగపట్టిన గొంతుతో.

"ఊ." అనేందుకు వేణుకు గొంతు పెగలలేదు.

పిల్లాడ్ని ఎత్తుకుని యింటికి ఎలా వచ్చాడో అతనికే తెలీదు. ఎవరి మొహంలోకీ చూడాలనిపించలేదు.

మర్నాడు ఆఫీస్‌కి వెళ్ళాక కూడా అలా అన్యమనస్కంగానే కూర్చుండిపోయాడు.

"ఏంటలా దిగులుగా వున్నావు!" అన్నాడు ప్రక్క సీట్లోని రామం.

వేణు ఒక్కక్షణం తటపటాయించాడు. ఆతర్వాత ముందురోజు జరిగినదంతా చెప్పాడు.

"మీ అమ్మగార్ని అడగకపోయావా ఎందుకలా చేశావని!" అన్నాడతను.

వేణు పెదవి విరిచాడు. "ప్చ్. దానివల్ల లాభం ఏముంది! మేము చూశాం అని తెలిస్తే తనని తాను ఏదో విధంగా సమర్ధించుకుంటుంది. వాడికి జలుబు చేసింది, అందుకని దుప్పటిమీద పడుక్కోబెట్టాను అంటుంది. లేకపోతే మరొకటేదో చెప్తుంది. అయినా ఆవిడ గురించి కాదు నా ఆలోచన.."

"మరి..!"

"సత్య గురించి. మా అమ్మ ప్రవర్తన కొంచెం బాధ కలిగించిన మాట నిజమే కాని నేను దాన్ని తట్టుకోగలను. సత్య.. సత్య తట్టుకోగలదా! ఆమె చాలా సెన్సిటివ్. ఇన్నాళ్ళూ అమ్మతోనూ, జానకితోనూ చాలా బాగా వుండేది. ఇపుడింక అలా వుండలేదేమో! వాళ్ళిద్దరితోనే అయితే పర్లేదు. అసలు మనుషులమీదే నమ్మకమూ, ప్రేమా పోగొట్టుకుంటుందేమో అని భయం వేస్తోంది."

"ఛ. వూర్కోరా." అన్నాడు రామం. "నువు అన్ని మరీ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తావు. ఇలాంటి విషయాలన్నీ ఆడవాళ్ళకి మామూలే. నేను చెప్తున్నా కదా ఏ తల్లీ కూతురి పిల్లల్ని చూసినట్లు కొడుకు పిల్లల్ని చూడదు. రేపు మీ ఆవిడ అయినా ఆ వయసొచ్చేసరికి యిదంతా మర్చిపోయి కూతురి కొడుకుని ముద్దు చేయకపోతే అడుగు."

వేణు ఆశ్చర్యపోయాడు ఈ కొత్త థియరీకి. "నిజమా!" అనుకున్నాడు. "ఆడవాళ్ళందరూ అంతేనా!" అతనికి నమ్మబుద్ధి కాలేదు.

స్త్రీహృదయాన్ని అంత తేలికగా తీసిపారేయడానికి అతని మనసు ఒప్పుకోలేదు.

బి. శ్రీవల్లీ రాధిక

ఇంటికొచ్చేసరికి వాకిట్లో తండ్రి పేపర్ చదువుకుంటూ కనిపించాడు. "ఏరా! తొందరగా వచ్చేశావు!" అన్నాడు.

"వూరికే. అమ్మేది?"

"జానకితో కలిసి బయటకి వెళ్ళింది.. పిల్లాడ్ని సత్య దగ్గర వదిలి."

వేణు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. "మనోజ్‌ని సత్య దగ్గర వదిలారా! తన బిడ్డంటే ప్రేమ లేని వారి పిల్లాడిని సత్య మాత్రం ప్రేమగా ఎలా చూస్తుంది!"

చిరాకుగా లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. ముందుగదిలో సత్య కనపడలేదు. బెడ్‌రూంలో.. వంటగదిలో.. ఎక్కడా లేదు.

కంగారుగా వెతుకుతున్న వేణుకి వెన్నెలజల్లులా సత్య నవ్వు వినిపించింది, వంటగదికి వెనకవైపు వరండాలోనుంచి.

అక్కడికి వెళ్ళేసరికి .. రెండువైపులా పిల్లలిద్దరినీ లవకుశుల్లా కూర్చోపెట్టుకుని, చిన్న గిన్నెలో అన్నం కలిపి తినిపిస్తున్న సత్య కనపడింది.. చిట్టిచిట్టి చేతులతో ఒకళ్ళనొకళ్ళు తోసుకుంటూ కేరింతలు కొడుతున్న వాళ్ళిద్దరి బుగ్గలమీదా ముద్దులు కురిపిస్తూ..

ఆనందమూ, దుఃఖమూ కలగలిసిన భావంతో వేణు గుండె వణికింది.

"ఆడపడుచు కొడుకు మీద సత్య చూపించేమాత్రపు ప్రేమ, స్వంత మనవడిమీద అమ్మ చూపలేకపోవడం.. ఎంత దురదృష్టం!"

కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుండగా సత్య దగ్గరకి వెళ్ళి మోకాళ్ళమీద కూర్చున్నాడు.

చిత్రంగా చూస్తున్న సత్య మొహాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకుని, ముద్దుపెట్టుకున్నాడు గాఢంగా.. రెండు పెదవులమీదా ఒకేలా.

*****

("వనిత" - 23 మార్చి 1996)